

1. kapitola

Linda Vašáková sa vznášala.

Na kratučký okamih mala pocit, že sa jej zastavilo srdce. Zem sa stratila v hlbine a ona stúpala vyššie, vyššie a vyššie... cez spadnutý kmeň stromu.

Chvíľku nato dosadla späť na zem a uháňala lesom na chrbte mladej lane. Stromy sa okolo nich mihali len ako zelenkavé škvrny. Linda zavráta

prsty hlboko do lanej srsti. Pevne sa jej držala a spoločne sa prehánali medzi krovinami a stúpali po kameňoch.

Nad hlavou jej zašušťalo lístie. Linda sa pozrela hore a uvidela po vetvách poletovať veвериčku. Na jej chrbte sedela drobučká víla, za ktorou sa vo vetre pohojdával dlhý hnedý vrkoč. Veverička hopsala z vetvy na vetvu a bez problémov stačila Lindinej lani.

Linda sa predklonila a pobádala laň k behu. Víla urobila to isté.

Pred nimi sa objavila malá čistina. Uprostred nej stál vysokánsky javor, väčší ako všetky ostatné stromy v lese. Z diaľky sa zdalo, ako by sa jeho vetvy trblietali a pohybovali. Mohli za to zástupy víl, ktoré sa okolo stromu hemžili ako včielky okolo úľa. Javor mal aj svoje meno – strom Domova – a stál v srdci Hviezdnej roklinky, vílieho sveta v Krajine Nekrajine.

Linda na lani zamierila k stromu Domova. Ani sa nemusela pozrieť hore a vedela, že víla na veвериčke je jej v päťách.

Pár metrov od stromu veвериčka Lindinu laň predbehla. Pristála na vetve a zastavila presne vo chvíli, keď Lindina laň zostala stáť pred rozložitými koreňmi stromu Domova.

Linda sa rozosmiala. „Zase si ma porazila, Faunia!“ zvolala na vílu na veвериčke.

„Čo by som to bola za zvieratkovú vílu, keby som nevyhrala závod s Nešíkou?“ usmievala sa Faunia.

Linda zoskočila z lane a posunula si na nose svoje veľké okuliare. Bolo jej jedno, či vyhrá. Najväčšou radosťou predsa bola samotná jazda na lani, cítiť, ako zatača, presne keď chcela zatočiť a vedieť vopred, kedy lanka vyskočí. V skutočnom živote, tam, kde chodila do školy a bývala s rodičmi, nemala Linda žiadne domáce zvieratko, dokonca ani hlúpu zlatú rybku. Ale tu v Krajine Nekrajine sa hrala na schovávačku s divými

zajacmi. Počúvala spev potáplic. Hojdala na rukách maličké ježie mláďatká. Veci, o ktorých sa jej nikdy ani nesnívalo, tu boli na dennom poriadku.

Zatiaľ čo Faunia zoskočila z veveričky a pristála lani na hlave, Linda potľapkala laň po chrbte. Zašepkala jej niečo do ucha. Laň sklonila hlavu, ako keby prikývla. Potom sa otočila a odhopsala preč do lesa.

„Čo si jej povedala?“ zaujímala sa Linda.

„Povedala som, že nabudúce na nej pôjdem ja a ty dostaneš veveričku,“ zažartovala Faunia.

„Kiež by som toto tiež vedela,“ povzdychla si Linda.

Faunia zdvihla obočie: „Jazdiť na veveričke? Nemyslíš, že si na to trochu veľká?“

Linda sa rozosmiala: „Nie, chcela by som sa naučiť hovoriť jelením jazykom.“

„Musíš sa vedieť plaziť, než začneš skákať,“ odvetila Faunia.

„Čože musím?“ nechápala Linda.

„To je také porekadlo zvieratkových víl,“ vysvetlila Faunia. „Znamená, že musíš začínať

pomaly. Hovoriť s vysokou zverou je ošemetné. Jelene dokážu pekne preháňať kvôli prízvuku. Teraz poďme skúsiť, ako si ďaleko s myším jazykom.“

Linda sústredene zvrážtila čelo a zapišťala: „*Ííí-ííí!*“

Faunia totiž Lindu učila, ako hovoriť rečou myší. Až doteraz sa však Linda naučila len jediné písknutie. Voľne preložené znamenalo: „Ako sa darí vašim fúzikom?“

Dve mliečne myši, ktoré ňuchali neďaleko od nich, zdvihli hlavičky a otočili ich k Linde.

„To nebolo zlé,“ prikývla

Faunia. „A teraz si skúsiš zavolať tamtoho sýkoráčika.“ Ukázala na buclátého malého vtáčika usadeného na vetve.

„Ale... ja sýkorčinu neviem!“ namietla Linda.

„Tá je jednoduchá,“ povedala Faunia. „Len urob toto.“ Našpúlila pery a vydala zaštebotanie, ktoré znelo asi ako: *tídl dí tídl dí dí*. „Skús to.“

Linda sa zo všetkých síl snažila Fauniu napodobniť. Našpúlila pery a hvizdla. Ale výsledkom bolo len jedno smutné *ffú!*

Na jej veľké prekvapenie však vtáčik priletel k nej a posadil sa jej na prst.

„Ako som to dokázala?“ nechápala Linda. Potom si všimla Fauniin smiech. „Počkaj chvíľku. To *ty* si ho zavolala, však?“

„A čo ak áno?“ odvetila Faunia so samopašným úsmevom. „Keby nechcel, nepriletel by. Zvieratká tá majú rady, Linda. Povedala by som, že sa z teba stáva Nešika so skutočným talentom na zvieratká.“

Linda sa začervenala.

Faunia vytiahla z vrečka slnečnicové semienko. Podala ho sýkorke, tá si ho vzala do zobáčika a odletela preč.

„Hm, tiež už mám hlad,“ nadhodila Faunia. „Nepozrieme sa, čo pre nás dnes vykúzlili víly pekárky?“

Linda zavrtila hlavou. „Ja musím nájsť ostatné dievčatá. Uvidíme sa neskôr?“

„Jasné,“ odpovedala Faunia. „Mám dojem, že je tu jedno drozdie hniezdo, v ktorom potrebujú trochu pomôcť s liahnutím. Možno by si mi mohla byť nápomocná.“ Zamávala Linde a odletela.

Linda sa vo výbornej nálade vydala cez lúku. V ušiach jej ešte znela Fauniina pochvala. *Nešika so skutočným talentom na zvieratká.* Linda si nemohla pomôcť a musela sa usmiať, kedykoľvek si na to spomenula.

Možno má pravdu, vravela si v duchu. *Možno mám naozaj talent na zvieratká.*

Než prišla s kamarátkami do Hviezdnej roklinky, nepripadala si Linda nikdy nijako zvláštna. Nebola ani krásna ako jej kamarátka Mia, ani statočná ako kamarátka Katka. Nebola dobrá v športoch a ani v škole nedostávala tie najlepšie známky. No, v skutočnosti si Linda nebola istá, či je dobrá vôbec v niečom.

To sa však zmenilo, len čo začala tráviť čas so zvieratkovými vílami. Linda sa učila, ako načúvať

zvieratkám, ako ich sledovať a počúvať ich. A mala na to naozaj talent!

Nešika so skutočným talentom na zvieratká.

Zvláštne svišťanie nad hlavou prinútilo Lindu zdvihnúť zrak. Zastavila a sledovala prelietajúci kídle plameniakov. Milovala pohľad na bledoružové vtáky na jasnomodrom pozadí neba. Plameniaky patrili k vôbec prvým stvoreniam, ktoré v Krajine Nekrajine zbadala a pohľadu na ne sa nikdy nenasýtila.

Linda pokračovala cez lúku a dorazila k potôčiku Živobyľu. Tam konečne našla Katku, Miu a Gabi, svoje kamarátky, s ktorými sa do Krajiny Nekrajiny dostala. Púšťali si lodičky s vodnými vílami. Drobučké víly v červených, zlatých a zelených loďkách z lístia sa nechávali unášať prúdom, zatiaľ čo dievčatá im fúkaním zaistovali vietor do plachiet.

Bola medzi nimi aj pehavá kučeravá víla Prila. To ona vlastne spôsobila, že sa dievčatá do Krajiny Nekrajiny dostali. Jej talent bol v celej Hviezdnej roklinke úplne jedinečný. Dokázala totiž cestovať do sveta ľudí a zase späť pomocou jednoduchého žmurknutia oka. Jedného dňa takto docestovala až na dvorček Mie a Gabi a mimovoľne dovedla všetky štyri dievčatá so sebou späť do Hviezdnej roklinky.

Prila zistila, že nevie dievčatá žmurknutím dostať späť domov, a tak ich víly z Hviezdnej roklinky prijali medzi seba. Už to bolo niekoľko dní – alebo týždňov? Linda si nebola istá. V Krajine Nekrajine

čas plynul podivne: každý deň svietilo slniečko a nikto tu nevyrástol, ani nezostarol.

„Ahoj, Linda,“ pozdravila ju Mia. „Kde si bola?“

„Jazdila som po lesoch s Fauniou,“ odvetila Linda.

Katka vstala a oprášila si kolená džínsov. „Hovorili sme si, že by sme sa zašli pozrieť na Kamennú lebku, len aby sme videli, ako vyzerá,“ navrhla Linde. Katka si totiž dala za cieľ preskúmať každúčký kútik v Krajine Nekrajine.

„Príla vravela, že by sme tam mohli vidieť morskú pannu!“ prízvukovala Gabi vzrušene. Gabi mala ešte len päť rokov, ale bola každým cólom rovnako dobrodružná duša ako jej kamarátky.

„Nebudeme tam dlho,“ dodala ešte Mia. „Dnes večer bude vílí tanec a ja by som určite chcela byť späť včas. Víly tkáčky mi sľúbili, že mi do vlasov zapletú jazmín!“

„Chceš ísť s nami?“ spýtala sa Katka.

Linda zaváhala. Chcela ísť so svojimi kamarátkami, ale súčasne chcela aj sledovať

liahnutie vtáčikov s Fauniou. V Krajine Nekrajine sa dialo toľko zaujímavých vecí! Niekedy nebolo ľahké rozhodnúť sa, čomu dať prednosť.

A vtom dievčatá uvideli, ako k nim prilieta víla. Keď sa priblížila, spoznali v nej Nebi. Klobúčik z ružového okvetného plátku mala na hlave nakrivo a vyzerala, že sotva lapá dych.

„Hľadala som vás, dievčatá, už úplne všade!“ vydýchla. „Je čas!“

„Čas na čo?“ nechápala Katka.

„Krajina Nekrajina sa znova dala do pohybu,“ odpovedala Nebi.

Dievčatá sa na seba vydesene pozreli. Vedeli, čo to znamená. Bol čas, aby sa vrátili domov.